

Susi, ja minä Eli kerron jotain itsestäni. Olen kolmetoista vuotta ja en halua rakennekommentteja. Kirjoitusvirheitä on paljon, mutta koittakaa ymmärtää. Asun kaupungissa nimeltä Delmin. Se on hyvin kaunis kaupunki. Kesäisin kukat kukkivat ja aurinko paistaa. Delmin on rauhallinen kaupunki. Minä tykkään asua täällä. Minä tykkään kiivetä puihin ja kuunnella lintujen viserryksiä. Korkealla oleminen on kivaa. Istun usein meidän talon viereisessä metsässä. Istun yhdessä tietyssä puussa. Sinne on meiltä noin kymmenen minuutin matka. Kesäisin siellä kukkii liljat kukat ja kaikki on vihreää, rakastan sitä. Nimeni on Sarah. Olen kolmetoista vuotta. Ja olen seitsemännellä luokalla. Heräsin, koska ulkona satoi kaatamalla vettä. Huomasin että verhoni olivat auki, ja jos aamulla paistaisi aurinko heräisin auringonvaloon. Nousin sängystä ja kävelin ikkunaan. Ulkona puut huojuivat tuulen mukana. Yhtäkkiä puun takaa tuli esiin tumma varjo. Se oli iso susi. Susi oli musta, eikä sitä meinannut erottaa. Tuuli osui sen turkkiin. Sen kiiluvat silmät kasoivat suoraa minuun. Ne olivat jäänsiniset. Se käänsi päänsä metsään ja juoksi sinne. Kömmä takaisin sänkyyn. Aamulla mustin nähneeni suden. Vai oliko se unta? Ei se ei ollut unta. Muistin suden jäänsiniset silmät, kuin ne olisivat omani. Ei Delminissä pitäisi olla susia. Auringonvalo paistoi kasvoilleni. Nousin sängystä ja menin keittiöön. Avasin jääkaapin katsoessani mitä siellä on. Siellä oli pekonia. Paistoin pekonin. Ja voitelin sämpylän. Lisäsin pekonin leivän päälle, otin pekonit pannulta ja laitoin ne leipien päälle. Kävelin huoneeseeni katsomaan televisiota. Sieltä ei tulut mitään erikoista, joten kun olin syönyt leivän päätin lähteä kirjastoon. Kirjastossa voisi olla artikkeleita susista. Kello oli vasta kymmenen, kun pääsin kirjastoon. Kirjasto on vanha puurakennus. Se on sininen. Sisältä se on kunnostettu hienoksi. Puhelin ilmoitti tekstivististä. Katsoin tekstiviestin. Se oli äidiltä. Äiti, ”Missä sinä olet?”. Kirjoitin, ”Kirjastossa”. Äiti vastasi nopeasti takaisin ”okei! Menin kirjaston koneelle. Kirjoitin hakusanaksi susi. Minä kysyin, ”Onko Delminissä susia. Kirjastontäti vastasi ”Ei minun tietääkseni, mutta tiedän yhden kirjan joka kertoo susista”. Hän lähti käyttävää pitkin kirjahyllylle. Hän etsi vähän aikaan. Sitten hän otti kirjan, ja antoi sen minulle. ”Lainaatko sen”, kirjastonhoitaja kysyi. ”Lainaan”, minä sanoin ja hymyilin jatkoin: ”Kiitos että autoit”. Hän vain hymyili ja oli selvästi mielissään. Kehuista. Katsoin kirjaa ja otsikon nimi oli Susi. Osa 2. Kun olin lainannut kirjan. Lähdin menemään metsää päin. Sinne olisi noi 20 minuutin matka. Ajattelin suden mustaa turkkia ja miten se kimalteli veden pisaroista. Muistin, että huomenna on maanatai. Eiii!, huusin ajatuksissani. Huomenna alkaisi koulu. En halua kouluun, koska minulla ei ole kavereita. Ei minua sentään kiusata, mutta tytöt ovat kuin minua ei olisikaan, ja se tuntuu kamalalta. On sekin yksi kiusaaminen muoto. En tiedä mitä olen tehnyt, että saan heidät vihamaan minua niin paljon. En tiedä mikä minussa on vikana? Olen kyllä aika hyvä koulussa, koska tykkään lukea puussani, joka on metsässä. Tai ei se kyllä minun ole, mutta se on se paikka missä voin olla oma itseni, eikä minun tarvitse ihmetellä mitä muut minusta ajattelevat tai luokkalaisten tytöt. Koulussa olen aina jännittynyt. Meidän koulussa on paripulpetit, joihin opettaja määrää oppilaat. No ei kaikki opettajat määrää, mutta jotkut opettajat määrää. Silloin kun ne ei määrää joudun olemaan yksin. Olin päässyt pois kaupungin vilskeestä. Metsään. Tunsin kasvoillani kevyen tuulenvireen. Näin oravan kiipeävän mäntyä pitkin ylös oksalle, jossa se rupesi syömään käpyä. Kun orava huomasi minut se hyppäsi oksalta oksalle ja katosi kokonaan näkyvistä. Aurinko meni pilven taakse. Ja ilma kylmeni pikkaisen. Juoksin loppumatkan puulle. Laukku häiritsi minua vähän. En päässyt niin nopeasti kuin olisin päässyt ilman kassiani. Kiipesin puuhun ja otin Susi-kirjan laukustani. Aloin lukemaan sitä. Ensimmäinen sivu. Susia on tapettu Delminissä viime vuosikymmeniä paljon. Ihmiset keräsivät suuren

summan rahaa sudentaljoilla. Susia ei ole nähty sittemm Vuonna Minä näin suden siitä olin varma. Eli kaikkia ei ole tapettu.” Miten musta susi oli uskaltanut tulla niin lähelle ihmisasumuksia?”mietin. Viime vuosina susihavaintoja ei ole ollut . Sudet elävät kekimäärin 30 yksilön laumassa. Susi on sopeutunut elämään hyvin erinlaisissa ympäristöissä kuten arolla, tundralla, ja metsissä. Susia on nähty ihmisten lähistöllä, jossa se käyttää kaatopaikkajätettä hyväkseen. Ihmisten kimppuun susi ei ole käynyt viime vuosina ollenkaan. Otin kännykän taskusta. Kello oli jo kaksitoista. Äiti varmaan soittaa kohta syömään. Niinpä päätin lähteä kotiin. Laskeuduin puusta alas. Linnut visersivät puissa. Lintujen viserrys kuulostaa niin ihanalta Yhtäkkiä jalkani osui puunjuureen ja kompastuin. Kaaduin maahan. Ai!, ei helskatti. Katsoin jalkaani. Polvessa oli aika iso haava, ja siitä tuli verta. Laitan siihen sitten laastarin, kun olen päässyt kotiin. Enöä en juossut. Kävelin kotiinpäi. Olin melkain omakotitalomme pihalla. Huomasin kun naapurimme istutti kukkia pihalleen. Naapurimme on vanha rouva, jonka mies on kuollut pari vuotta sitten. Hänellä ei ole minun tietääkseni lapsia. Rouva huomasi tuijotukseni ja sanoi”Älä siinä tuijota tule autamaan tämä kukan kanssa”. Autoin kaivamaan kukalle kuopan. Rouva kysyi”Missä sinun isäsi on?”. En tiennyt mitä minun pitäisi vastata. Aloitin”Isän piti kuulemma lähteä jonkun tärkeän asian takia. Äiti ei ole kertonut minulle muuta”. En ole nähnyt koskaan isääni. Vanha rouva näytti siltä kuin olisi tiennyt asiasta jotain enemmän. Kun olin päässyt kotiin. Äiti oli tehnyt Pizzaa. Siinä oli katkarapuja. Jauhelihaa ja tonnikalaa. Äiti sanoi:”Olen lainannut meille elokuvan”. ”Jes. Kiitti äiti ”sanoin ja tarkoitin sitä myös. Me söimme pizzaa ja katsoimme elokuvaa ”Mihin aikaan menet töihin?”Äiti on töissä tarjoilijana Pached nimisessä ravintolassa. ”Yhdeksäksi. Nukun varmaan vielä, kun lähdet kouluun.Oletko tehnyt kaikki läksyt”. ”Ups. Minä en ole muistanut” Alahan tekee niitä sitten. Hän yritti näyttää viihaiselta, mutta ei onnistunut siinä. Menin huoneeseeni. Huoneessani on puusta koulupöytä, joka on ollut siinä jo kymmenen vuotta. Seinälläni on iso taulu, jossa on koirani Lucia, joka kuoli, kun olin kymmenen. Nyt minulla on kissa, jonka nimi on Misse. Äiti oli tuonut sen meille eläinhoitolasta. Se oli aluksi ollut ujo, mutta kun se oli tottunut minuun se nukkuu aina vieressäni, siis silloin kuun se ei ole ulkona. Nappasin reppuni lattialta, missä se oli ollut siitä asti kun olin tullut perjantaina koulusta. Kun oli tehnyt matikan. Tosin mitään laskematta. Avasin kirjastosta lainamani kirjan. Aamulla. En olisi jaksanut nousta, mutta minun oli pakko. Kävin suihkussa ja laitoin vaatteet päälle. Menin syömään aamupalaa. Söin muroja. Kello oli jo seitsemä kun olin syönyt aamupalan. Meikkasin. Ja lähdin kouluun. Ensimmäisellä tunnilla meillä olisi matikkaa, joka oli meidän luokanvalvojan tunti. Istusin tapani mukaan luokan taakse. Kaikilla muilla oli vieruskaveri. Paitsi minulla. Otin kirjat repusta. En ollut huomannut, että luokkaan oli tullut poika. Pojalla oli musta tukka, ja siniset silmät. Ihan kuin susi, jonka näin ikkunasta. Hänellä oli samanväriset silmät, ihan kuin jäätä. Hän huomasi tuijotukseni, eikä kääntänyt katsetta minusta. Niin kuin useimmat pojat tekivät. Hän sanoi: ” Minun nimeni on Ren”. Ihan kuin hän olisi sanonut sen vain minulle. ”Valitse itsellesi paikka Ren”opettaja sanoi. Ren suuntasi minua kohti. Kun hän oli luonani Ren sanoi”Voinko istua tähän?”. Ja tarkoitti minun viereistä pulpettia. ”Tietty”Minä vastasin. Ai kun hän oli söpö. Siis ne silmät niinkuin minun sudella. Ja ne pikimustat hiukset. Luokanvalvoja kysyi minulta tunnin loputtua”Auttaisitko Reniä tämän päivän koulussa? Nyökkäsin. Näytin ehkä vähän liian innostuneelta. Onneksi Ren katsoi silloin muualle Seuraavaksi meillä oli Englantia. ”Osaatko sinä enkkua” kysyin Reniltä käytävällä. ”Osaan aika hyvin. Se on helppoa” ”Oikeesti. Se on ihan hirveetä”. ”Voin auttaa sinua” ”Kiitti”sanoin. Ja olin tosi kiitollinen.